

BRNO 2013

HOST

TOM RACHMAN: IMPERFEKIONISTÉ

Hrdinové románového debutu bývalého novináře Toma Rachmana jsou zrovna ideální kandidáty na Pulitzerovu cenu. Představte si šéfredaktora prožívajícího manželskou krizi či postaršího patřičného korespondenta, který byl kdysi válečným reportérem a velkým svátcem, ale dnes nemá zbytnější síma než chov strnady. Nebo anorektickou redaktorku

ekonomického zpravodajství, jež se zamíjí do dřevěného irského povaleče. Odborníka na nekrology a křivky, nebož životním cílem je „nic nedělat“, avšak rodinná tragédie ho tróní osudu posune v kariéře. Mladého naučného kalíšského dopisovatele, snáčilho se zdokumentovat „sexuální život islámských extrémistů“, kterých bez skupulí vysává starší kolega

Afektovanou osamělou a zatřpklou finanční redaktorku nebo korektora sisyfovsky bojícího proti přelegenicálnímu a zvláštnímu pům typu Sadžám Husajn nebo

pochyb, zmítání osudem. Jsou patetičtí i dojemní současně. Jsou zkrátka neodolatelní. Rachman je sleduje výsměšným perem mlčivníka opileckých potřeblí a anekdot. nabilirarých u automatu na kávu. Prostřednictvím jedačtí noviny vykresluje více než jen historii jednáčho noví, řadí k jejich upadku

**New York Times
Bestseller**

**Každý, kdo kdy byt jen přičichl k novinářině,
pozná, že Imperfekcionisté jsou
opravdu příběhy ze života.**

THE GUARDIAN

Tom Rachman

The Imperfectionists

Copyright © 2010 by Tom Rachman. All rights reserved.

Translation © Ivana Kuglerová, 2013

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2013 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-914-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-915-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-916-8 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-917-5 (Formát MobiPocket)

Imperfekcionista

TOM RACHMAN

Brno 2013

NEZAVOLAL. CHCE SE
PROSTĚ TAKOVÝ: BEZ
MENÁ, ŽE STAROSTI S
LO. TĚŽKO SE MŮŽE D
JEHO KŮLNĚ NA KONCI
JAKO BY BYL ŠTĚNĚ,
VÍKOLIKÁTÉ Z ÚTULKU
NA NI VRTÍ OCASEM, A

JÍ KŘIČET. ALE ON JE
STAROSTNÝ, COŽ ZNA-
I DĚLAJÍ VŠICHNI OKO-
VIT. SEBRALA HO V TÉ
ULICE V TRASTEVERE
ZACHRÁNĚNÉ PO BŮH-
U — PŘI POHLEDU
ALE JAKMILE SE OTOČÍ,

KLIDNĚ PELÁŠÍ PRYČ.

POŇ **TOM** CO HARDY

NÍM KNÍŽEK O CIA A PO

VÍNA SE SVÝMI ITALSK

IMPERFEKIONISTÉ KU

ŽE JEHO HODINY IMP

HYPOTETICKÉ NEŽ SK

POTŘEBUJE NĚCO D

KDYŽ NENÍ S NÍ, ALES-
VÍ, TRÁVÍ ČAS ČTE-
OPÍJENÍM **RACHMAN**
KÝMI HIPPIESÁCKÝMI
UMPÁNY. UKÁZALO SE,
ROVIZACE JSOU VÍCE
KUTEČNÉ. ALE KAŽDÝ
ĚLAT, ROZHODNE SE

HARDY, OBZVLÁŠT PO
ZE, KTERÉ RORY MÁ, P
DELNÝCH PŘÍSPĚVKŮ
JE JEDEN TÝDEN VE V
A UTRÁCÍ JE DIVNĚ:
ZELENÝ BUDÍK, PŘEST
VOD RÁNO VSTÁVAT, A
NIC K JÍDLU.

KUD TO NEDĚLÁ. PENÍ-
POCHÁZEJÍ Z NEPRAVI-
OD JEHO OTCE, TAKŽE
ATĚ A DRUHÝ NA DNĚ.
TŘEBA ZA LIMETKOVĚ
OŽE NEMÁ JEDINÝ DŮ-
PŘITOM NEMÁ DOMA

Pro Clare a Jacka

TENTO PŘÍBĚH JE SMYŠLENÝ. JMÉNA, POSTAVY,
MÍSTA A UDÁLOSTI JSOU DÍLEM AUTOROVY
PŘEDSTAVIVOSTI NEBO BYLY POUŽITY VE FIKTIVNÍCH
SOUVISLOSTECH. JAKÁKOLIV PODOBNOST SE
SKUTEČNÝMI UDÁLOSTMI, MÍSTY NEBO OSOBAMI,
AŽ UŽ ŽIJÍCÍMI, NEBO ZEMŘELÝMI, JE ČISTĚ NÁHODNÁ.

Bushova popularita zase prudce klesla

PAŘÍŽSKÝ KORESPONDENT LLOYD BURKO

Lloyd odhrne příkrývku a v bílém spodním prádle a černých ponožkách spěchá ke dveřím bytu. Přidrží se kliky a zavře oči. Pode dveřmi táhne; skrčí prsty u nohou. Ale na chodbě je ticho. Jenom o patro výš klapou podpatky. Zaskřípání žaluzie z druhé strany dvora. Jeho vlastní dech hvízdající v nosních dírkách.

Dovnitř pronikne vzdálený ženský hlas. Lloyd pevněji sevře víčka, jako by tím mohl zvýšit hlasitost, ale výsledkem je jen brebentění, muž a žena v bytě na druhé straně chodby si povídají u snídaně. Vtom se otevřou dveře: ženský hlas nabere na intenzitě a prkna podlahy na chodbě zavržou — blíží se. Lloyd se vrhne zpátky, otevře okno na dvůr, postaví se k němu a zírá na svou výšeč Paříže.

Žena zaklepe.

„Pojď dál,“ řekne jí. „Nemusíš klepat.“ A jeho manželka poprvé od minulé noci vejde do jejich bytu.

Neotočí se, aby ji přivítal, jen vši silou přitiskne holá kolena ke kovovému zábradlí pod oknem. Eileen mu přihladí šedé vlasy na zátylku. Lloyd sebou překvapeně trhne.

„To jsem jenom já,“ uklidňuje ho.

Usměje se na ni, zatěká pohledem, pohne rty, nadechne se, jako by chtěl něco říct. Ale neřekne nic. Eileen to nechá být.

Nakonec se Lloyd odtrhne od okna. Najde ji, jak sedí před zásuvkou se starými fotografiemi. Přes rameno jí visí utěrka a z prstů si stírá vlhkost oloupaných brambor, jar, nakrájenou

cibuli, vůni naftalínu z dek, hlínu z truhlíků za oknem — Eileen je žena, která se všeho dotýká, všechno ochutnává, musí si všechno vyzkoušet. Nasadí si brýle na čtení.

„Co tam, prosím tě, hledáš?“ zeptá se jí.

„Jenom svou dětskou fotku z Vermontu. Chci ji ukázat Didierovi.“ Vstane, vezme si fotoalbum a dojde ke dveřím. „Večer už asi něco máš?“

„Hm.“ Lloyd kývne hlavou směrem k albu. „Kousek po kousku, co?“

16 „Co tím myslíš?“

„Stěhuješ se přes chodbu.“

„Ne.“

„Klidně můžeš.“

Proti jejímu přátelství s Didierem, mužem na druhé straně chodby, nic nenamítá. Tahle kapitola života — sex — není na rozdíl od něj pro Eileen ještě uzavřena. Je o osmnáct let mladší než on. Rozdíl, který ho kdysi přitahoval, je teď, když je mu sedmdesát, rozděluje jako propast. Pošle jí vzdušný polibek a vrátí se k oknu.

Prkna podlahy v chodbě zavržou. Dveře Didierova bytu se otevřou a zavřou — tam Eileen neklepe, prostě vejde.

Lloyd vrhne pohled na telefon. Jsou to už týdny, co prodal poslední článek, a potřebuje peníze. Vytočí číslo redakce v Římě.

Sekretářka ho přepojí na redaktora zpravodajství Craiga Menziese, plešatějšího mrzouta, který rozhoduje o většině z toho, co se objeví ve vydání. Menzies vysedává u svého pracovního stolu skoro pořád. Zprávy jsou jedinou náplní jeho života.

„Máš chvíli? Něco bych pro tebe měl,“ zeptá se Lloyd.

„Zrovna mám docela frmol. Můžeš mi to hodit do mailu?“

„Nemůžu, mám něco s počítačem.“ Lloyd žádný počítač nemá — pořád používá psací stroj z třiadevadesátého. „Můžu to vytisknout a odfaxovat ti to.“

„To mi to radši řekni. Ale zkus, prosím tě, ten počítač rozchodit.“

„Jasně, opravit počítač. Píšu si.“ Lloyd přeje prstem po stránce v poznámkovém bloku, jako by z ní mohl vydolovat lepší nápad než ten, který je tam načmáraný. „Měli byste zájem o speciální reportáž o strnadech? Je to francouzská delikatesa, pták — něco jako pěnkava — a jeho prodej je tady nelegální. Strčí ho do klece, vypíchnou mu oči, aby nevěděl, jestli je den nebo noc, a pak ho cpou od rána do večera. Když je vykrmený, utopí ho v koňaku a pak ho uvaří. Mitterrand ho měl k poslední večeři.“

„Hm,“ odpoví Menzies obezřetně, „promiň, ale kde v tom vidíš nějakou zprávu?“

„Není to zpráva. Jenom reportáž.“

„Máš tam ještě něco?“

Lloyd znovu přeje prstem po stránce. „Co třeba obchod s vínem: prodej růžového ve Francii letos poprvé překoná prodej bílého?“

„A je to pravda?“

„Myslím, že jo. Ale ještě to nemám potvrzené z druhého zdroje.“

„Nemáš tam něco aktuálnějšího?“

„Takže toho strnada nechceš?“ přeptá se Lloyd.

„Obávám se, že ho nemám kam dát. Dnešek byl nabitý — čtyři stránky zpráv.“

Všichni ostatní vydavatelé, pro které kdy Lloyd na volné noze pracoval, ho hodili do starého železa. Teď to vypadá, že deník — jeho poslední zaměstnavatel, poslední, pro koho ještě píše sloupky — ho taky pošle k vodě.

„Víš, že máme problémy s penězi, Lloyd. Od lidí zvenčí v poslední době kupujeme jenom naprosté trháky. Já netvrdím, že tvoje články nejsou dobré. Jenže Kathleen teď chce hlavně velké věci. Terorismus, jaderný Írán, vzrůstající Rusko. Všechno ostatní v podstatě bereme z agentur. Jde o peníze, ne o tebe.“

Lloyd zavěsí, vrátí se k oknu a zadívá se na domy šestého obvodu, na bílé zdi, špinavé v místech, kam pronikl déšť a kde

protékají okapy, na olupující se barvu, stažené žaluzie, dvory, na nichž se bez ladu a skladu válí jízdní kola obyvatel, řídká, pedály a dráty zaklesnuté do sebe, na zinkové střechy posázené komínovými rourami žíhajícími bílou oblohu bílými pruhy kouře.

Dojde ke dveřím bytu, strne a zaposlouchá se. Možná se Eileen od Didiera nečekaně vrátí. Pro Kristovy rány, tohle je jejich domov.

18

Když se blíží čas večere, začne Lloyd se vším hlasitě třískat, práskne dveřmi o věšák a cestou ven předstírá kašel, jen aby měl jistotu, že ho Eileen na druhé straně chodby uslyší odcházet, přestože dneska večer nic neplánuje. Zkrátka nehodlá sedět na zadku a čekat na další charitativní večeri s ní a Didierem.

Aby zabil čas, prochází se po Boulevard du Montparnasse, koupí krabici *calissons* pro svou dceru Charlotte a vrátí se domů tak potichu, jak hlučně předtím odcházel. Když vejde do bytu, nadzvedne dveře v pantech, aby tolik neskřípaly, a opatrně je zaklapne. Nerozsvítí — Eileen by to mohla zahlédnout pode dveřmi — dotápe do kuchyně a nechá pootevřenou ledničku, aby viděl. Otevře si konzervu cizrny a pustí se do ní vidličkou. Všimne si, že má pravou ruku pokrytou stařeckými skvrnami. Přendá si vidličku do levé, věkem sešlou pravačku vrazí hluboko do kapsy kalhot a sevře hubenou koženou peněženku.

Byl na mizině už hodněkrát. Utrácení mu šlo vždycky líp než šetření. Ručně šité košile z Jermyn Street. Bedny Château Gloria 1971. Podíl na dostihovém koni, který skoro doběhl na dotovaném místě. Spontánní dovolená se spontánními ženami v Brazílii. Taxíky kamkoliv. Vezme si další vidličku cizrny. Sůl. Chce to sůl. Nasype si jí špetku do konzervy.

Za svítání leží pod vrstvou příkrývek a přehozem na postel — co tu není Eileen, přestal topit. Dneska půjde na návštěvu k Charlotte, ale vůbec se na to neteší. Převalí se na druhý bok, jako by se od ní chtěl odvrátit. Myšlenky se mu stočí k synovi. Jérôme je

milý kluk. Lloyd se znovu převalí. Je naprosto vzhůru, a přitom tak strašně unavený. Kdy se z něj stal takový lenoch?

Odhrne příkrývky. Zuby mu drkotají, když jenom ve spodním prádle a ponožkách zamíří ke stolu. Začne se probírat starými telefonními čísly — stovkami papírových útržků, secvaknutých svorkami, slepených izolepou nebo lepidlem. Je moc brzo na to, aby komukoliv volal. Zašklebí se na jména bývalých kolegů: redaktor, který ho zatratil za to, že chyběl na první pařížské demonstraci v osmašedesátém, protože se opilý válel s přítelkyní ve vaně. Editor, který ho poslal letadlem do Lisabonu, aby psal o převratu v čtyřiasedmdesátém, i když neuměl ani slovo portugalsky. Reportér, se kterým se na tiskovce Giscarda d'Estainga hihňali tak, že je vyhodili a osobně je pokáral tiskový mluvčí. Kolik z těchhle letitých čísel pořád ještě funguje?

19

Za závěsy v obývacím pokoji svítá. Roztáhne je. Slunce není vidět, ani mraky — jenom budovy. Alespoň že si Eileen neuvědomuje, že on je s penězi na dně. Kdyby na to přišla, snažila by se mu pomoci. A co by mu pak zůstalo?

Otevře okno, nadechne se, přitiskne kolena k zábradlí. Majestátní Paříž, rozpínající se do výše i do šíře, drsná i zženštilá, dokonalá symetrie, kterou člověk vnutil kameni, posekaným trávníkům a neposlušným růžovým keřům — to je jiná Paříž. Ta jeho je mnohem menší, je v ní on, tohle okno a vrzající prkna na chodbě.

Kolem deváté už pochoduje Lucemburskými zahradami. U Justičního paláce si trochu vydechne. Už nemůžeš? Seš línej parchant. Přinutí se pokračovat, přes Seineu, nahoru po Rue Montorgueil, kolem Grands Boulevards.

Charlottin obchod je na Rue Rochechouart — naštěstí ne úplně na kopci. Ještě je zavřeno, tak se Lloyd vydá ke kavárně, pak ale změní názor — na takový luxus nemá peníze. Zadívá se do výlohy dceřina obchodu, je plná ručně dělaných klobouků navržených Charlottou a vyrobených skupinou mladých žen ve